Ч. 139. Львів, пятниця 11. серпня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік 1.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 1500 М
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 ліріс, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 100 марок, Чехословаччині 30 корон ч., Болгарії 60 левів, Румунії 50 лей, Австрії 3000 корон. Зміна адреси 100 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ:
Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення" 100 М., в „Надісланім", в „Оповістках" і некрольоги 200 М. Між новинками і в редакційній части 300 М., на першій стороні 400 М. За дрібні оголошення 30 М від слова; товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Один прим. 60 Мкп.

Виходить о годині 7. рано.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Скрізь жадайте!
ВЖЕ ПОЯВИЛИСЯ В ПРОДАЖІ ЦИҐАРЕТНІ ТУТКИ
„ОКСАНА"
XII 6—10
з етикетою відомого арт.-маляра КОВЖУНА.
ЗАМОВЛЯТИ ЧЕРЕЗ „Союзний Базар" У ЛЬВОВІ вул РУСЬКА 20.
ПРОСИМО ОГЛЯНУТИ!

Мир на Сході.

Питання про Галичину. — Ліґа Націй. — Незалежна держава.

Італійська преса займається від довшого часу дуже живо справою Східної Галичини. Досі мали ми нагоду навести кілька італійських голосів в нашій справі, тепер подаємо у виїмках статтю ґенуенського денника „Il Cittadino" з 23. липня, писану спеціяльним його кореспондентом, котрий в липні обїхав Польщу Східну Галичину і був також у Львові:*)

„Львів, — пише автор статті Карльо Россо — що лежить на території „нової" Польщі і область Вильна, що находиться також в стані провізоричности, — це заборола й то цілковиті, мира і праці у Східній Европі.

„Перебуваючи в тім нещасливім місті Львові, де ще нині тисячі ворушаться у завзятім бою, як Поляки так і Українці, пригадую собі і скажу, що писав в часі ґенуенської конференції Вільгельм Ферреро в справі ладу на Сході. А говорив більше менше ось що: „Побідники зробили похибку, відбудовуючи Східну Европу виключно проти Росії і проти Німеччини. Треба було — каже дописуватель, як добре собі пригадую — занятися порівнанням з одною і другою могучістю".

„У Львові власне оповідається що за похибку сама Польща заплатить наслідками. Для Вильна є Литва, що диктує свої права, підпомагані Росією і Німеччиною, для Східної Галичини Західно-українська держава. І Союз Народів старається ще тепер звернути увагу, що свіжа кров потече по улицях і площах Вильна і Львова".

Відтак описує автор статті досить обширно і обєктивно польсько-українські бої у Львові та події в жидівській дільниці після опанування міста Поляками.

„Польща — пише дальше п. К. Россо — думала розширити свої фронти так, щоби дійти до Балтійського моря на півночи, а до Чорного на півдні. Отсе ця великанська програма польської республики, коли б вона була переведена, то Східна Европа осталась би в анормальнім положенню, яке не могло би довго вдержатися. Що до мира на Сході, то Найвисша Рада своїми рішеннями провокує безконечну війну. Своїми рішеннями?

„Одначе які вони є що до Східної Галичини — ми не знаємо.

„Поляки тямлять добре рішення в Спа, Українці памятають на льондонську конференцію, яка маючи рішити цю справу, не була скликана. Вкінці велике значіння має пропозиція канадійського делеґата в Союзі Народів у вересни 1921 р., якою Рада С. Н. звертала увагу Найвисшої Ради, що справу Сх. Галичини належить конечно дефінітивно полагодити...

„Чиж не пригадуємо собі, що в 1085 р. творила Східна Галичина незалежну державу, а коли 1253 р. папа Інокентій IV. післав королівську корону одному князеви з Романовичів, стала вона королівством...

„Недавно була Галичина автономною провінцією, а вся Україна була поділена під ярмом Австрії і Росії, подібно як і Польща. Чомуж воскресші малі держави трьох великих народів Сходу, значить і Україна не може забрати голосу і домагатися власної незалежности?"

„Одначе Польща, яка мусить обмежити свою експанзію на північ, хоче через Східну Галичину перти до Чорного Моря, щоби мати получення з середземноморськими державами".

„Для мира на Сході є конечна незалежність Східної Галичини. Незалежність. Так пишемо тому, бо саме так поставлене це питання. Польща своїми економічними і експанзивними границями хотілаб втілити Галичину до своїх меж, Росія не спустить своєї уваги з цього краю, а Україна бажала би, щоби Східна Галичина і українські области Мадярщини і Буковини були зєдинені в нову державу Західно-української республики".

„Справа Галичини досі ще не рішена. Після розвалу держави Габсбурґів, утворився у Львові український уряд, який попав зараз в конфлікт з Польщею. Найвисша Рада із стратеґічних причин — щоб із півночи задержати большевицьку армію — дозволила Польщі обсадити військом Східну Галичину. Наступи Українців здержано. Наслідком цього вислано протести і меморіяли до Союза Народів. На конференції в Ґенуї Президія Української Національної Ради старалася приспішити полагодження справи Сх. Галичини. — Кров пролито на дармо; знищено папір і чорнило; змагання Українців не мали покишо успіху. Ось вислід таких великих змагань.

„Одначе Найвисша Рада мусить оконечно вирішити і то в основі, а не як якийсь там артикул сан-жерменського договору, справу Східної Галичини. О скількиж сама Польща, або бодай яка одна партія польського народу, по так багатьох літах прийде до денного порядку над настроями тамошної людности, гіршого в цім періоді мира, чим підчас війни, — то ледви чи здійснить вона свої претенсії що до Вильна і Львова...

„Ця справа незвичайно делікатна і скомплікована. В місті переважає людність польська, по селах живуть самі Українці. І Поляки намагаються спольщити село. І о диво! Примінено в тім випадку німецькі методи в Познанщині із законів Більова.

„Подумайте! Дня 10. липня сойм у Варшаві ухвалив закон, на основі якого авторизовано викуп великої посілости. З огляду на Східну Галичину поміщено в законі такі виїмкові клявзулі: 1) Свобідна продаж землі недозволена. 2) Продаж землі мусить бути дозволена польським кольонізаційним урядом. 3) Набуті добра можуть бути розділені виключно цим урядом в такий спосіб: а) в аренду поміж слуг давних власників польської національности, б) поміж польських жовнярів та польських інвалідів, в) вкінці, й то на останнім місци, поміж місцевих селян, о скільки це є в інтересі польської держави.

„Тому безвиглядним є балакати про 25-літну польську адміністрацію, бо Українці бояться спольщення їхньої землі, а Поляки повинні передбачити продовжування заворушень і конфліктів в безконечність.

„Щож дальше? Мала галицька держава тяготілаб до В. України — так твердять деякі. І це твердження піддержують Французи, які в Україні хотять бачити тінь большевицької Росії.

Остається одно: Галицька незалежна республика, відділяючи Польщу від Румунії може творити осередок активности осередної і східної Европи, з границями б. австрійської Галичини на півночи і з Перемишлем на заході. Таке полагодження предложено в Союзі Народів.

„Так стоїть справа. І ми повторюємо це аж до знудження, бо ми переконані, що колиб навіть припустити анормальність технічного положення, то з огляду на інтереси мира на Сході, створення малих федеративних держав мусить творити конечну льоґічну розвязку цього питання.

„А через своє ґеоґрафічне положення ці держави самі можуть сповнити післанництво мира, праці і торговлі у себе і на Сході".

*) Ту саму статтю тільки під заголовком „Східна Галичина" помістила також „La Gazetta di Puglia" з 26. липня ц. р.

15 серпня ц. р. здержуємо висилку нашого часопису Вп. Передплатникам, що залягають з передплатою.

Велика Україна.

Голод.

„Комуніст" доносить, що друга сесія всеукраїнського центрального виконавчого комітету сконстатувала, що голод на радянській Україні зовсім не зменшився. Під цю пору при максимальній енерґії всіх органів совітської влади в напрямі допомоги голодуючим і при інтензивній закордонній допомозі тільки четверта частина голодуючої людности може бути обезпечена поживою.

Навіть на випадок гарного уражаю цього року тільки діти і незначна часть населення може бути заосмотрена в харчі. Решта потребує дуже інтензивної державної і добродійної допомоги.

Положення в Катеринославі.

З Кишинева подають: Катеринославський комітет федерації українських Жидів доносить, що в Катеринославі панує застрашаючий голод. Поширюються пошестні недуги, а шпиталі закриваються наслідком недостачі всяких середни-

Пр. 241|22. В Імени Річипосполитої Польської! Суд окружний карний яко Трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Прокураторії Державної, що зміст часописи „Громадський Вістник" ч. 135. з дня 6. серпня 1922. в артикулі під наголовком 1) „По восьми літах" в уступах а) від слів „замісць потвердження" аж до слів „за істнування", б) від слів „Всі инші нації" аж до слів „великих кличів". 2) в рубриці „Дописи з краю" кореспонденція з повіту Мостищини, в уступі між словами „14 днів арешту" і „Вкінці згадатиб". 3) в рубриці „Дописи з краю" кореспонденція з Коломийщини, заголовок і в уступі аж до слів „раба за худобу", б) в уступі від слів „селян, які не хотять" аж до кінця артикулу містить в собі єство ad 1) 3) злочину з § 65а) з. к. ad 2) проступку з § 302 з. к. узнав доконану 5. серпня 1922 конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думці § 493 п. к., заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвічальному редакторови тої часописі, щоби се рішення помістив безплатно в найблищім числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк, з 17. грудня 1862 Д. п. д. № 6 ex 1863, а іменно засудження за переступство на гривну до 400 Мп. — Львів, дня 7. серпня 1922. (Підпис нечиткий)

ків. Навіть найкращий урожай не поправить положення, бо обсіяно дуже мало поля, а зібраний хліб не вистарчить навіть на заспокоєння потреб селянської людности.

Ратифікація договору з Чехословаччиною.

З Москви доносять, що Український центральний виконавчий комітет (ЦИК) ратифікував договір радянської України з Чехословаччиною.

Большевики на Чорному морі.

Як довідується „Новоє Время", в Миколаєві спустили большевики на воду міноносець „Комуніст". Роботами при спущенню мав кермувати німецький морський інжінер Клявзіюс.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адресу.

З Волині.

Довкола кремінецького Союза кооператив.

Дня 9. ц. м. перевезено через Львів до Варшави чотирьох українських кооператорів з Кремінця, а то Грабова, Біднова, Трепета і Романченка. Як відомо, кремінецьке староство видалило їх з кремінецького повіту з днем 6. ц. м. а опісля продовжило їм побут до 10. ц. м. Одначе за участь в зборах кремінецького повітового Союзу кооператив їм сейчас приказано покинути кремінецький повіт і отсе під ескортою поліціянтів з наїженими штиками вивозять їх кудись в корінну Польщу (мабуть до Остроленки).

На надзвичайних зборах уповноважених повітового Союза кооператив у Кремінци дня 6. ц. м. вони розкрили неправильну господарку голови правління М. Панкевича, виказавши міліонові надужиття, наслідком чого справу передано судови. Панкевичови висказали збори 23 голосами проти 5 його заушників недовіря а в слід за тим вибрано правління з нових людий. Рішено також звернутись до Краєвого Союза ревізійного у Львові з проханням вислати на провірку діловодства кремінецького Союза кооператив своїх ревізорів. Точне звідомлення з тих зборів подамо в найблищому часі.

Як довідуємось, Панкевич відгрожується, що за протест, висланий до польської влади та опублікований недавно в „Гром. Вістнику", потягне підписаних представників українських організацій в Кремінци до судової відповідальности.

НЕДІЛЯ, дня 13. серпня 1922 р.
Площа „Сокола-Батька".
:: ДЕНЬ СМІХУ ::
з товариськими забавами при співучасти наших артистичних сил уладжує
СОКОЛ-БАТЬКО.
279 2—2

Конференція в Льондоні.

Пат. доносить з Ліфилду: Умови, на підставі яких Франція готова згодитися на мораторію для Німеччини творять так велику програму, що Поанкаре був дотепер в силі представити союзникам щойно частину цеї програми. Дейли Тел. подає найважнійші із цих умов:

Контроля над німецьким державним банком, контроля над процедурою видавання дозволу на вивіз, контроля над заграничною валютою, наложення нових спеціяльних податків на вуголь з басейну Рури. привернення митної границі на схід від окупованої території, контроля над доходами з копалень і лісів, вкінци участь союзників в німецькому промислі. Цей плян викликує — по думці кореспондента — конечність утворити цілий ряд міжсоюзних і міжнародних комісій з осідком в Берліні в цілі виконування контролі над німецьким державним банком, над заграничною валютою і німецькими приходами.

Німецький промисл мусів би дати союзникам згідно з правилом 25 проц. заангажованих капіталів, а в деяких галузях промислу навіть більший процент. Для виконування точної і довготреваючої контролі треба булоб великого і дуже коштовного урядничого апарату, підчас коли дохід з цих жерел, з огляду на депреціяцію німецької марки, був би невеликий. Справу продукційности і практичности вище згаданих французьких предложень, розгляне негайно спеціяльний комітет знавців, під проводом Роберта Горна. На загал, переважує в англійських кругах опінія, що Поанкаре представив своє становище у відношенню до Німеччини в спосіб зовсім умірковaний. Слова критики, з якою виступив Поанкаре, що до німецьких видатків на цілі більш люксусові, як уліпшення водних доріг і залізниць, на що не могли собі навіть позволити ізза браку фондів деякі із союзних держав, зробили дуже сильне враження на учасниках конференції.

З другої сторони хотяй заява Поанкаре про охоту співпраці зі союзниками, стрінулась з дуже ввічливим приняттям, всетаки англійська опінія стрінула з повним признанням становище Льойд Джорджа, котрий відкликуючися до памяти французького премієра, просив його признати, що Францію не можна прецінь в ніякому разі уважати як одиноку жертву війни, а що більше не можна навіть уважати як найбільшу жертву війни. Налягаючи на цей бік справи хотів Л. Джордж підчеркнути, що ціла справа не може бути так довго справедливо вирішена, як довго не торкає вона всіх союзників спільно і в однаковій мірі. Покликуючися дальше на безсторонну опінію нюйорського тресту банків, зазначив Л. Джордж, що воєнні кошти союзників, разом зі шкодами, що повстали з причини воєнного знищення, виносять для Франції 37 і пів міліярда долярів, для Італії 14 і пів міліярда, а для Англії 49 міліярдів долярів.

Крім довгів затягнених через Англію в користь союзників, наложила вона підчас війни окремі податки у висоті 6 міліярдів фунтів стерл. Ні одна зпоміж держав союзників, за виїмком Америки, не наклала на своїх горожан таких високих податків. Що торкається знищення територій, то навістило воно у Франції 2-міліонове населення, але з другої сторони, воєнна ситуація викликала в Англії безробіття 5-міліонового населення. Вкінци підчеркнув англійський премєр, що клявзулі розброєння, заключені у версайськім договорі, зміряють у відношенню до Німеччини до цего, щоби зробити її мілітарно безборонною і знесиленою, головно коли ходить о забезпечення Франції. Англійський премєр признає з одної сторони, що німецькі жалі на фінансову недугу не треба брати цілком дослівно, але з другого боку, курс німецької валюти, є по думці премєра, найліпшим і неомильним барометром, який вказує, що така недуга істнує. Льойд Джордж є погляду, що всі держави булиб однаково заінтересовані. щоби одержати від Німеччини як найбільше відшкодовання, але предложена система для одержання цих відшкодовань, мусить бути точно провірена, щоби переконатися, чи не принесе вона більше клопотів чим грошей. І тільки тому зажадав англійський премєр, щоби провірено предложення Поанкаре.

Становище Франції і Англії.

„Еко д Парі" подає: Коли Поанкаре заявив на конференції, що Франція застерігає собі свободу ділання на випадок, коли її домагання не будуть узгляднені, звернувся до нього Льойд Джордж з питанням, чи ті слова треба уважати як ультімат. Чемберлен заявив, що це питання усувається з під дискусії і що він сам, слухаючи мову Поанкаре не відніс враження, неначеб Поанкаре ставив формальний ультімат. Вкінци звернувся до Поанкаре з проханням, щоби цей висказав ясно свій погляд. Поанкаре на це згодився.

ВП. Передплатників в Чехо-Словаччині присимо отсим складати передплату за наш часопис в Банку Чеських Легіонів в Празі на конто Видавн. Спілки „Діло" у Львові, а нас повідомити листівкою. — *Адміністрація.* 1—4

Польська виборча ординація до сойму і сенату.

(Докінчення.)

Виборча ординація до польського сенату, ухвалена дефінітивно в третьому читанню дня 28. липня ц. р. опирається прінціпово на постановах виборчої ординації до польського сойму. Тільки під деяким оглядом ріжниться вона від соймової ординації, що випливає з відмінної інструкції „вищої палати" в складі органів законодатної влади.

Право вибирання сенаторів прислугує кождому виборцеви до польського сойму, який в день оголошення виборів до сенату покінчив 30 літ і того дня мешкає в виборчому окрузі що найменше від року.

Вибираними до польського сенату можуть бути усі горожани польської держави, незалежно від місця осідку, які мають чинне виборче право до сенату, що в

В. К-ч.

Два місяці серед українських переселенців в Туркестані.

(Докінчення.)

VI.

Між тим „событія" розвивалися. Після події в Нікольськім і заключення союзу між „Крест. штабом" і Мад-Амін-Беком положення стало грізним і оружна розправа неминучою. Вона одначе затягалася. Власть не мала сили збройним пястуком добитися послуху, себ то розоруження „крестян". У цих же не було карности, єдности, а передовсім був брак неуловимої психічної передумови, яка побуджує маси до активности. Большевики, політично байдужі їм і далекі, давали, при своїй слабости, спромогу боронитися проти надто влізаючих у душу розпорядків. Значить, безпосередньо сильного товчка не було, ненависть не піднялася до вістря меча, а на акцію на дальшу мету „крестяне" не були здатні.

Найважнійшою причиною, що не виступили зараз, були жнива... Кромі цього у рядах їх провідників були люде посторонні, неясної минувшини. Вони не користувалися довірям, а були найактивнійшим елементом і напирали на негайний наступ і заняття міст. „Крестяне" слухали і говорили між собою: „їм добре", що на коні носять всьо що мають, але нам, в разі невдачі, не втекти з жінками і хозяйствами".

Так минуло цілих дві неділі після події в Нікольськім, під знаком непевности, поки занято Джагаль-Абад, опісля ще майже місяць. На кінець обявлено наступ.

Повстання прийняло політичний характер, за „демократичну Россію с учредительным собраніем". Проголошено клич: „на города". А по селах, що не хотіли виступити розїзжав карний відділ, який нагайками підіймав нерішучих...

Перед і рівнобіжно з цим йшли переговори, які власть нарочно затягала.

Для їх підкріплення була післана на „крестянську" територію сотня Мадяр, зорганізована із бувший воєнних бранців і памірський відділ. Мадяри здалися без бою, а памірський відділ майже весь станув по стороні „крестян".

Не лармувала власть і в Андижані. Із промов на мітінгах, які тоді були скликані, і заряджень видна була рішучість і розуміння ваги хвилі. Плян большевиків був ясний і недвозначний: побіда повстання — це смерть революції, з якою утотожнювали себе; істнування „крест. армії" і відділів Мад-Аміна вічна небезпека для неї. Отже: смерть провідникам повстання, смерть кулакам і баям. „Долой" узброєного „крестяніна". За комуною у село, прийде хліб у місто.

Оборона була сяк-так організована. Із узброєних комуністів, робітників, залізнодорожників, деяких проф-союзів і пр.

І тоді лиш, десь при кінці вересня „крестянська армія" з памірським відділом і Мад-Амін Бек зі своїми ватагами, разом приблизно 600 крісів, станули під Андижаном.

Безперечно сила ця при карности і швидкости ділань була би в стані місяць назад взяти всі городи Ферґани і Ташкент, себ то столицю Туркестану. А тоді хто зна, яка була би доля оренбурґського повстання, а з ним доля Росії. І не освідомляючи собі цього, ґрупа українських виселенців була хвилину язичком у ваги судеб, яку історичний розвиток держав тоді над окрівавленою матушкою. Обставини пхали щастя у руки: повстання могло стати історичною подією, а стало фарсою, комедією. яка сумно закінчилася передівсім для цих, що хотіли бути лиш статистами.

„Крестяне" залягли зі сторони руської части, Мед-Амін зі сторони музулманської части. Стрілянина велася ліниво. Звязків поміж обома облягаючими половинами не було, або були слабі.

У Мад-Аміна була краща дисципліна. Майже виключно його части несли полеву службу і вели ініціятиву у нападах. Його рішучому і недвозначному становищу треба приписати, що „крестяне", що виступили зі своїми апаратами і гонили самогонку, не пішли просто домів, або не видали своїх провідників.

При появі „армії" під містом жвавійше забились серця горожан, особливо у цих, що бажали кінця совітській владі. Та разом з цим не було великої симпатії до повстання. Мало хто вірив у його, особливо після стільки проволок і до цього трудно було йому відмовити характеру „шкурности".

Судьба, котра замітно хиталася, повернулася в сторону совітської власти. Більш менш у цю пору, як був склеєний похід на „города", оренбурґський фронт прорвано, козаки були розбиті і тоді кинено один сильний центральний полк на Андижан. Зявився ненадійно і пов-

день оголошення виборів мають покінчити 40 літ.

З цілого простору Польщі і занятих нею територій вибирається 111 сенаторів, з чого на окружні лісти припадає 93, а на державні 18.

В ціли переведення виборів до польського сенату цілий простір Польщі і занятих нею територій ділиться на 17 округів, при чому кожде „воєвудство" і столиця Варшава творять осібний виборчий округ.

В кождому виборчому окрузі працює окружна виборча комісія в тому самому складі, що при виборах до польського сойму, а є нею одна визначена в ординації, з окружних виборчих комісій, що переводять вибори до польського сойму.

Области голосування при виборах до польського сенату відповідають областям голосування, установленим для виборів до польського сойму. В кождій области працює обласна виборча комісія в томуж складі, що при виборах до сойму.

Лісти кандидатів до польського сенату зголошують виборці в числі найменче 50 на руки голови окружної виборчої комісії найпізнійще на 30 днів перед соймовими виборами (вибори до сенату відбуваються завсіди тиждень пізніще) в такій самій формі, що лісти кандидатів до польського сойму.

Державні лісти кандидатів до польського сойму повинні бути зголошувані на руки генерального виборчого комісаря найпізніще на 40 днів перед днем виборів до польського сойму на тих самих умовах і в тій самій формі що й державні лісти кандидатів до польського сойму.

Ті, що зголошують державну лісту кандидатів до польського сойму можуть заявити, що зголосять також державну лісту до польського сенату і просять означити обі лісти однаковим числом.

Число кандидатів на державній лісті кандидатів до польського сенату не може переходити 25 а на окружній лісті двократного числа сенаторів, приділених дотичному „воєвудству" виборчою ординацією.

Присилайте передплату
на часопис
„Молода Громада"
Часопис призначений для всіх, що духом молоді. Порушує багато цікавих справ.
Квартальна передплата: в краю 300 мп., на Чехах 7·— кч., в Австрії 80 а. к.
Адреса: „Молода Громада", Коломия, вулиця Шевченка ч. 5 ц.
264 2—3

томи. (Статті Л. Волохова). Почавши з 12—14 числа часопис якось раптом зашкутильгав. Перестав регулярно виходити.

Інформаційний бік його погіршав. Те саме що до змісту. Щось ніби вірвалося у ньому. На довершення лиха й ці шкутильгаючі числа зовсім нерегулярно приходять. Що до своєї ідеольогії, то „Український Сурмач" може бути взірцем ... безідеольогічности нашої офіційної і півофіційної преси.

Яскравими доказами цього — статі, згаданого нами п. Л. Волохова. У 5. числі „Українського Сурмача", в ст. „Великодне привітання" він одягає тогу національного трибуна армії й таке пише: „На цей політично-партійний розбрат урядових кол нераз звертало свою увагу і навіть незадоволення військо. Вояцтву en masse чужі були ці ріжноманітні політичні орієнтації зза яких часом деякі з наших проводирів навіть поступалися своїми національними інтересами. Для вояцтва і для народа мусіли бути суворо окреслені одна лінія, одні змагання — національно - визвольні" і т. д. Але, не зважаючи на це, той самий п. Л. Волохів, у ч. 11. „Українського Сурмача", в ст. „До вас божевільні" (звертається автор до ... большевиків) він так уже співає: „І це наслідки змагань лише божевільних дати людству ліпше життя. До вас, божевільні, до вас, що так недавно ще стояли на чолі рядів найкращих синів народа, до вас думками, в котрих ми виховувалися"... і т. д.

Пікантне оце визнання про найкращих синів" та про „думки, котрі нас виховували". Пощо-ж, тоді було докоряти „проводирів що навіть поступалися своїми національними інтересами"? Таких суперечностей у статтях пана Л. Волохова — хоч одбавляй. Напр., у ч. 6. „У. С." у ст. „Між Сцілою і Харібдою" він співає про перемогу большевиків у Генуї, але побачивши їхній крах у Газі, у 21 ч. тогож таки „У. С.", в передовиці вже пише про ... перемогу Заходу над Сходом. Навмисне зупиняюся над цими недоречностями в писанині п. Л. Волохова, щоб відмітити відсутність певних сталих провідних ідей у керманачів нашого „центру", що в той чи инший спосіб впливає на свою пресу.

Із усієї нашої таборової літератури менш усього підлягає цим впливам маленький журнальчик „Наша Зоря". Це найбільш національно й етично чесне задротянське видання Але — його мало хто читає, бо за нього треба платити гроші.

Гнат Панченко.

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вкл кн. 40.000.

Спроза дротів.

Наша преса.

Станиславів, 3. серпня 1922.

Про те, що преса уявляє зі себе могутній чинник у життю громади, знає весь світ. Не знають цієї очевидної істини тільки наші верхи, а з них, в першу чергу і більш усього, не розбірається у цій справі наш т. зв. державний центр.

За своє чотирьохлітнє істнування той центр мав аж три свої органи. (Україна", „Українське Слово" і „Українська Трибуна"). Всі вони дорого коштували нашу державну скарбницю й усі безславно вмерли. Коли проаналізувати причини їхніх смертей, то в конечному підрахункові їх можна звести до таких трьох дефініцій:

1) Відсутність елементарної волі вислову.

2) Тенденційність загального напрямку, безкритичність що до своїх хлібодавців і обмеженість інелектуальних сил.

3) Брак широкого світогляду у керманичів і кореспондентів, поганий репортаж, відсутність реклями, дефекти експедиції ітп. Коли до цього всього додати ще дефекти організаційного хисту у провідників часописів, то матимете приблизно правильну картину причин безславних смертей бутербродної преси. Ціж самі причини не дають змоги розвинутися й т. з. таборовій пресі. Смерть „Української Трибуни", хоробливе животіння таборових часописів і потреба мати хоч який небудь поганенький свій орган, що висвітлював би „працю" тарнівського центру та ріжних його експозитур — все це вкупі дало нам „Часопис українських культосвітніх організацій в таборах", „Український Сурмач". До цієї пори „У. С." випустив щось зо два десятки чисел. В початку, до числа 10—12 у ньому зявлялися досить змістовні й гарні статі. Було добре поставлено відділ преси. Правда, вже й тоді були деякі тривожні симп-

З українських гараздів.

Вінніпеґській польонії, яка у своїм органі так рожевими красками змалювала гаразди українського народу під польською владою, подаю до відома осьщо:

Скінчивши ґімназію, доповнив я іспит зрілости в українських курсах семінарійних у Львові дня 30. мая 1921 р. Сейчас по зложеню іспиту зачав я робити старання о учительську посаду. В тій ціли удався я до інспектора в Ліську п. Скалецкого, котрий казав внести подання, що я дня 7. липня і зробив. Однак на всякий випадок казав мені внести подання і до иншого повіту. Удався я до Добромиля і туди вніс прохання. І інспектор п. Стефанців обіцяв дати посаду, але все скінчилося на гарних словах. По довгім ожиданню одержую таку відповідь:

Z Rady szkol. pow. w Dobromilu 31/VIII. 921. L. 2114. Panu Grzegorzowi Truchanowi, kand. naucz. w Łukowie, p. Lisko. — Zwracam prośbę z załącznikiem, gdzie obecnie Rada szkolna powiat. dla braku wolnych posad nie może Panu nadać posady nauczycielskiej. Przewodniczący: Stefanciów.

Осталась надія на Ліськ. Кілько разів я ходив сюди, аж остогидло. Вічно зволікання і крутанина помимо цего, що вільна посада була в місци мойого осідку т. є. в Луковім, а школа цілий рік була не чинна.

Небавом читаю розписаний конкурс на учительські посади в Радомю. Пишу туди і дістаю відповідь:

Inspektor szkolny okręgu Radomskiego. L. 3477. Radom dnia 24/9. 1921. Do Pana Grzegorza Truchana w Olszanach, p. Krasiczyn. W odpowiedzi na podanie komunikuję, iż prośba Pana o pos. naucz. szkoły powszechnej powiatu Radom, wobec braku odpowiedniego wakansu nie została uwzględniona. — Inspektor szkolny: (підпис нечиткий).

Рівночасно вніс я подання аж

стання було зліквідоване в кілька годин.

Удар був вимірений на „крестянську" половину. Вона відступила в паніці, оставляючи на побоєвищі поверх 300 трупів і полонених. Мад Амін відступив теж у глиб своєї території і зірвав з „крестянами", вважаючи їх зрадниками.

Полонених приведено в кровавім тріюмфі в місто. Провідників і інтелігентів з памірського відділу запряжено в гармати. Принижені, лихословлені, опльовані і биті вони тягнули з тупою резиґнацією воєнні трофеї на головну вулицю Андижану під штаб совітських військ.

Цьогож дня 29 із них засуджено на смерть судом випадковим, у якім засідав згаданий з початку Ш. Присуд виконала під „крепостю" зараз же товпа солдат, яка знущалася над засудженими, брала їх на штики. Перший згинув страшною смертю прапорщик, що був душею нікольської події.

Инших суджено опісля, бо надійшла телеграма із Ташкенту, щоб судити правильно, досліджуючи участь виновних.

Мені живо стоїть перед очима один гурт полонених, який ведено в арешт. Апатичні, чорні, прибиті. Своєї цікавости я мало не відпокутував: між полоненими був один з знайомих, якого пізнав в часі обїздки. З сумним успіхом уклонився. Я відклонився. Тоді командант конвоя кинувся з револьвером, зверненим до мене. Та від небажаних наслідків освободив мене один з конвоїрів, який був моїм учеником.

Після повстання пішло ферганським переселенцям як з петрового дня. Вони мусіли зложити зброю і виконувати незвичайно важкі харчеві прикази власти. До того почалася страшенна деморалізація: „крестяне", щоб відвернути від себе увагу, доносили одні на других, як на виновників повстання.

У хвилі мойого відїзду із Андижана (перші дні серпня 21 р.) картина більш менш така:

В багатьох селах постої цілих полків, яких годі було по містам виживити. Їх завданням була боротьба з басмачами*), та сиділи вони переважно без діла. Басмачевський рух ширшав і обняв цілі шари туземного населення. Повстанців начислювано уже до 30.000. По містам ходили глухі слухи, що буде проголошена „священна" війна проти Европейців. Повстанцям сприяло рішучо усе сільське туземне населення. Лиш міста, залізна дорога і місця, де стояли совітські відділи були в руках власти. Басмачі робили набіги й на „крестянські" поселки і цілі райони, ранійше мішані, н. пр. Арсламбоґський і ірісуйський опинились у їх руках. Говорено про приказ власти, щоб очистити добровільно усі сусідні пасіки, себто район гір.

Характеристична, н. пр., подія куршабська в маю чи червні 1921 р. На село напав сильний відділ басмачів, а в селі не було війська лиш кількох узброєних представників власти, диктаторів куршабських харчів і заразом безграничних власників особистої свободи куршабців. Басмачі заняли один кінець села, який почав горіти. Булоб скінчилося очивидно катастрофою. Представники власти скрилися. Тоді „крестяне" повинимали укриті з часів повстання кріси і зібрався відділ около 40 людей. Після довгого і впертого бою він відбив басмачів, втративши сам 6 людей. Село було вратоване, але геройські оборонці майже до одного (деякі втікли) арестовані трусливими диктаторами, що появилися з криївки, під закидом укривання зброї і контрреволюції.

Відїзд не дав мені спромоги дізнатися, чим скінчилася інтервенція вратованих джентельменів.

Власть почала вже була політику виселення „крестян", себто декольонізації. Землю мали дістати назад Кіргізи, у котрих як будь то царський уряд її відібрав і віддав кольонізаторам.

Вправді політика декольонізації не була унормована спеціяльним декретом, але випадки виселення були. „Крестян" не відсилано назад на Україну, себто там, де вони бажалиб, а на піски закаспійської области.

Багато з них являлися в українські організації з просьбою помочі. Та організації були безсильні. І свою безсильність вони завдячували в дечім як раз цьому мужикови, який тільки доведений до краю зявився сам, знайшов їх і признався до Українців, — але запізно.

Ось уже рівно рік, як я покинув Андижан. Гурток місцевої інтелігенції і кільканацять учеників провожали мене і ми розпрощались з жалем, що здавлює горло. Недоля і хаос, серед якого приходилося жити і працювати звязав нас сильними звязками. Бо не рідко треба було розвіяти зневіру і піддержати розпучливі змагання втриматися на овиді нужденного життя...

*) Мад-Аміна уже не було. Він перейшов на сторону сов власти. Та його піймали басмачі, які не перейшли. Розказувано, що йому відтяли голову і возили її по цілій території, щоб відстрашити перед зрадою.

на Поліся. Але там в поліських болотах все пропало. Не вернуло ані подання ані відпис.

В цім часі вибиралась одна учителька Полька до Східної Галичини. Ця дала мені слово чести, що я цілком певно дістану посаду в підгаєцькім повіті. Але і це дарма. Інспектор в Підгайцях заявив їй, що 20-тьом нею протеґованим Полякам сейчас готов це зробити, Українця, на жаль, одного не може приняти. „Ми маємо письменне розпорядження, щоби як найменше приймати Українців, а устне поручення цілком не приймати". Цей самий пан сказав мому товаришеви Сандецькому, що матура з українського семінара не має ніякого значіння. Ось яка наша „równoprawność".

Вношу прошення до Білгораю, де був розписаний конкурс. Дістаю відповідь:

Inspektor szkolny okręgu Biłgorajskiego 14./XI. 1921. L. 1773. P. Grzegorzowi Truchanowi w Łukowem, p. Lisko. Zwracam z powodu braku wolnych posad. (Підпис нечиткий).

Аж вкінци по 7-місячній надумі рішався п. Скалецкі дати посаду в окрузі ліськім. Дістаю візвання:

Z Rady szkolnej pow. w Lisku dnia 24./XII. 1922. L. 2164. Do Pana Grzegorza Truchana w Łukowej. Wzywa się Pana, aby odwrotną pocztą przedłożył tu oryginalne swiadectwo dojrzałości Seminarjum nauczycielskiego. Przewodniczący: Skalecki.

В кілька днів опісля появляєсь славнозвісний головно для нашого учительства січневий патент „wstrzymanie nadawania posad w celu regulacyi płacy", який обовязує Українців і до нині. П. інспектор вправді потішив мене, що це довго не потреває; найдовше 2 місяці. Подання звернув, та більше вже ми й не бачились.

Довідуюсь, що на Заході в Тарнобжеґу є інспектор Українець, котрий опинився там завдяки „równouprawnieniu". Але і звідси наспіває відповідь:

Rada szkolna okręgowa w Tarnobrzegu. L. 1004. Tarnobrzeg dnia 2./6. 1922. P. Grzegorzowi Truchanowi w Nikłowicach. Zwracam bez skutku z braku wolnych posad. — Przewodniczący: Jan Sereda.

Тепер вніс я ще прошення до Радзиміна, до Лодзі і до Вильна. З Радзиміна вже наспіла відповідь:

Inspektor szkolny okręgu Radzymińskiego Nr. 1537/22. Radzymin 24. lipca 1922. Do Pana Grzegorza Truchana w Łukowem. Komunikuję, że podania Pana o nadanie posady nie mogę uwzględnić. Dokumenty załączone zwracam. Przewodniczący: (Підпис нечиткий).

Ось наша рівноправність і блага, які переживаємо в сих часах лихоліття. Українець може і в безконечність старатись о якесь заняття, то його не дістане тільки тому, що помазаний „гайдамацьким" миром.

Все те подаю також в альбом тим польським політикам, що кричать про злишність автономії для української людности, бо вона користується рівними правами для всіх.

Трухан Григорій.

Шліть жертви на будову памятника на могилі Леся Мартовича до Пов. Тов-а Кредитового „Віра" в Раві Руській.

Ще з приводу вчительського зїзду.

(Дискусійна стаття.)

Стаття д. І. Лобая „З приводу учительського зїзду", поміщена в чч. 125 і 126 „Громадського Вістника" є здоровим голосом і ясним висловом всього українського учительства, репрезентованого на зїзді своїми численними відпоручниками, за виїмками, яких почислити можна певно на пальцях одної руки.

Викличе вона безперечно глибокий віддих полекші в грудях численних одиниць, як серед самого вчительства — так і серед нашої суспільности, що після зїзду мусіли мати прикрі враження!

Щоби вчительство і суспільність слушно могли зорієнтуватися в наведених в пресових звідомленнях — резолюціях і не побільшували ані не зменшували їх ваги і значіння, я коротенько перекажу початок, середину і конець послідного зїзду.

На початку оголошено, що зїзд відбудеться в салі „Народного Дому" дня 8. і 9. липня з денним порядком на 11. точок, а 9-ою з них був доклад: „Українська школа під теперішню пору". Та не так склалося, як бажалося!" „Комісарж" „Народного Дому" відступив салю всього на один день. Одинацять товстих точок прийшлося перемлинковувати за одним махом, отже стане вповні ясним, що в таких умовах нарад при здоровому зерні могла перехопитися також полова.

Девяту точку „Українська школа під теперішню пору" відчитав докладчик при світлі лямпи. Перемучені слухачі не в силі були відразу розібратися в цілій низці пропонованих у докладі резолюцій і не входячи в суть річи, судили тільки по формі (а форма була гладка) та оплескували більше патос докладчика, як зміст його реферату.

По докладі рішено на невмістне внесення одного з учасників зїзду, „приняти реферат без дискусії"? На протест підписаного пропонованих резолюцій не ухвалено яко обовязуючих рішень зїзду, тільки en bloc переказано їх Надзірній Раді Товариства до перегляду, а не переведення в життя, як воно хибно виходить з пресових звідомлень секретаріяту зїзду. Серед таких обставин передерлися вкінці і „розійшлися" по світі „вільні ідеї — вільної школи".

Та зараз стає перед нами цікаве питання, чи „модерним, мітінговим ідеям", відпорпаним з пороху забуття і винесених на висоту божих заповідей східними реформаторами, кланяється ціле українське вчительство, або його більшість? З довгого досвіду і обсервації численних зїздів українського народнього вчительства, з його минулої праці, можемо зовсім певно і спокійно сказати — ні!

Ідеалом нашого вчительства все була національна українська, навіть конфесійна — а не вільна — школа. — Я навіть скажу один цікавий парадокс, що саме нам так життя склалося, що нашу школу бажали зробити архи-„вільною" наші східні і западні сусіди, добре здаючи собі справу з того, що найбільше „вільна" школа поведе наш нарід найскорше в їх неволю. Кількож то заходів і трудів ми понесли і поносимо, щоби наша шкільна молодіж не виростала „вільно" без духа релігії? Кілько то соток і тисяч нашої дітвори терпить грубу недостачу релігійного виховання саме тому, що „держава" воліє оставити їх „вільному" впливови, а не хоче надати їм свойого священника! Чи інтенції наших „опікунів-держав" мали би йти по лінії інтенцій українського вчительства? — Сумніваюся!

Вертаючи до самого докладу, не можу вийти з дива, як можна було втягати „трудову школу" „вільну школу", „єдину школу", „професійну організацію" в рямки теми „Українська школа під теперішню пору". Це те саме хіба, що між великими педаґоґами помістити Пестольоццого, Вундта, Сілі Джемса, Дембовского, Стефанцьова і кс. Дуткевіча! — Це вже комічно дещо помішаний горох з капустою! В минулому році той сам докладчик річево і без патосу змалював був нам пропастний стан нашого шкільництва і вчительства, а дискусія була так жива і рішуча, що чулося на тій самій салі, як в соток зібраних тоді учасників хвилювала грудь грізним протестом проти тих, що винищували і винищують нашу школу і вчительство. Ми всі вийшли тоді з постановою не віддати ні одної позиції, хоч прийшлось би впасти в нерівній боротьбі! Тоді ми пізнали сумний стан наших шкіл і нашого звання, шукали засобів оборони і шляхів розвою, а цього року ми почули закон про національні „меншости" (!?) в польській республиці, перед очами учасників зїзду розмальовано крикливими красками „ідеальний зразок школи" в будуччині (а не під теперішню пору!), зразок, про який на западі говорять „не разцвьол і атцвьол", а яким мудрці з востока так конче хочуть спасати українську школу!

„Оригінальні" гадки тов. докладчика надавалися радше до друку в „Учительському Слові", де „всякому городу нрав і права, всяка імієт свой ум голова", — а не лицювали вони рішучо на дорічнк'і зїзд учительства.

Порушена і прихапцем дискутована справа „професійної організації" всього вчительства була навіть дуже на часі, хоч дуже не на місці. Нам всім, трьохстепенному вчительству, обєднитися конечна річ. Діло одначе в тому, що ми саме пролетарі між пролетарами не можемо і не сміємо замкнутися в рямках клясової боротьби і клясових інтересів, як що не хочемо остати „генералами без армії" — як на торічньому зїзді вчительства назвав себе один соц.-дем. професійний речник і провідник.

А в кінці „Взаїмна поміч" і „Учительська Громада" таж це також професійні організації (сидять же в них самі „професори"!), тільки що не підлягають диктатам ніяких партійних хоруговок, а кладуть собі за мету боротьбу за ідеал цілої української школи як найголовнійшого чинника і найпевнійшої основи життя нації.

Всім алкущим „нових новостей і вільних вольностей" поручаю щиро одну малу тему, якої виповнення стане їм на ціле життя: Перевести на українську мову і оставити грядучим поколінням, хоч би навіть в манускриптах, зразкові твори найчільнійших фільософів-педаґоґів, як нпр. Бінета, Вундта, Крісмена (Chrisman), Пейера (Peyer), Цігена (Theodor Ziehen), Кемзіса (Kemsies), Сілі Джемса (Sully James) і ин., яких теоретичні праці дали почин до практичних шкіл в найновійших

На сторожі народнього добра.

(Додаток до „Вістника" неуконституованої фондації „Народнього Дому" у Львові).

У „Вѣстник-у Народнаго Дома во Львовѣ" ч. 1 з 1921 року, виданім вперше московською мовою, поміщена на стор. 9—17 стаття: „Нѣсколько замѣчеій по поводу отчета Украинской Кураторіи за 1918—1919 гг.".

Ся стаття перенизана так злобними, безосновними і голословними замітами і підозрінями, що для кождого неупередженого читача, мета сеї статті ясна: оклеветати і спровокувати членів Кураторії неуконституованої фондації Народнього Дому у Львові, установленої для управи фондаційним майном, рескриптом б. ц. к. Намістництва з д. 8. січня 1918 ч. 358/пр.

Члени Кураторії, свідомі чесно і чисто сповненого тяжкого обовязку, не реаґували би на кинені на них інвективи, колиб із тої статті не проглядала ясно ще й друга ціль її авторів: знеславити і опозорити — цілу українську суспільність, до котрої нинішні правителі фондації „Народнього Дому" почувають прямо бездонну ненависть. І головно з цеї останньої причини підписані члени згаданої Кураторії як в її імени, так і на основі порозуміння з бувшим правительственним комісарем Вп. п. Ю. Нападієвичем (котрого чесне імя в покликаній статті також, — хоча і в обережнійший спосіб нарушено) і в його імени та в обороні правди і національної чести складають отсі прилюдні пояснення:

Обстоюємо в цілости наш погляд, що „Управляющий Совѣтъ" Н. Д. виїзжаючи в 1915 році до Росії, лишив все майно Н. Д. на волю Божу! Не булож ні одного одвічального члена Совіту, кому можна би було доручити рішення власти про розвязання „Общества".

Піддержуємо заміт, що члени управи й урядники Н. Д. виїзжаючи з Галичини, вивезли із собою найважнійші книги, готівку і цінні папері, котрих правительство не встигло займити; що зрештою теперішня управа Н. Д. сама (Вѣстникъ стор. 18 „Изъ жизни Н. Д." по букві г) признає.

Колиж виїхали всі члени управи і всі урядники, та повивозили книги, гроші і цінні фондаційні папері, то заміт, що лишили вони інституцію на волю Божу і в повнім неладі є оправданий і слушний!

Піддержуємо згідно з правдою твердження, що стан фондації Н. Д., в якому її відібрала Кураторія, був фатальний і грозив руїною. Давний „Управляющий Совѣтъ" лишив (в округлих квотах) такі довги:

1) В Галицькій Касі Ощадности:
а) гіпотечний довг 177.000 К.
б) векслевий довг 42.000 К.
відсотки ad а) 68.000 К.
відсотки ad б) 13.000 К.
2) Довг гіпотечний [illegible] Рознер:
а) в капіталі 20.000 К.
б) в відсотках 4.500 К.
3) Довг в „Защиті Зем[illegible]
а) в капіталі (на векслі) 157.000 К.
б) в угоджених відсотках 40.000 К.
4) Довг „Літературної фондації ім. М. Качковського:
около 30.000 К.

Це дає разом суму 551.000 К а не як в „Замѣчанія-х" сказано: „около 400.000 К".

До цих довгів слід добити залягаючі податки державні, громадські і еквівалєнтові, котрі разом виносили суму до 220.000. К.

Отже стан довгів, який переняла Кураторія виносив поверх 770.000 К!

Безперечно, що фондаційне майно Н. Д. представляє кількаміліонову („Замѣчанія" — стор. 9) вартість; та Кураторії, а опісля правительственному комісареви Ю. Нападієвичови, саме о це йшло, щоби ці зобовязання сповнити, не нарушуючи самого майна. Кромі цього треба було покривати біжучі видатки, щоби до давних довгів не причинювати нові. І тут якраз лежить ця, — для теперішньої управи правда що не зрозуміла — „уміла, ощадна, совісна й незвичайно ревна" праця, котру „Замѣчанія" мають за „самоувѣренное утвержденіе"! Кураторія це мозольне діло розпочала, а довершив його успішно правит. комісар Ю. Нападієвич; так, що теперішня управа обняла майно фондації не нарушене, а очищене від тягарів і зі зрівноваженим буджетом.

„Замѣчанія" (стор. 10) закидують: легкодушне затягнення позички в перемиській „Руській Щадниці" в сумі 420.000 мп. (600.000 К), та що буцім то з цеї позички сплачено лише 174.000 мп. в Галицькій Касі Ощадности...

І це сміють казати люде, в котрих руках находяться всі папери і рахунки цеї позички, — вониж переховані в канцелярії Н. Д.

(Дальше буде)

часах, між ними і „трудовій школі“ (школі праці), якої основою було понехання загально пануючого методу зорово-слухового (дитина ціле життя всі науки принимала зором і слухом!), а заведення в науці методу співпраці всіх змислів і рівномірного розвою фізичних та інтелектуальних сил вихованка.

„Єдина школа“ це ніяка нова теорія ні фільософія, це прямо внутрішня організація шкіл всіх родів і типів в одну велику, живу, гармонійну будівлю. Найблизче ідеалу під тим оглядом, стоять мабуть Норвежці і Американці, куди й нам зараз годиться піти по науку і зразки, щоби на будуче, як доля дасть нам змогу, самим построїти тую величаву палату, — не тюпкати манівцями і запозичатися дешевим торговим крамом в найблизчих сусідів, а черпати з куди здоровшого джерела, яке вже від сьогодня належалоб цікавим уприступнити.

Сюди давайте отже комітети і секції, тут жатва багата, а робітників мало! А Ви, товаришу докладчику, вертайте на шлях, куди Ви йшли до 1914 р., беріть молот в руки, а каменяр з Вас дуже гарний і лупайте скалу — хоч би на разі на своїм „галицькім загумінку“ — а лупайте по Вашому — здорово, — тільки без фраз, ох без фраз!...

Аранжерам учительських зїздів мушу побажати на будуче, щоби вони мали ясну і точно означену тему кожних численнійших зборів і уладжений плян, а президія щоби вміло кермувала ходом нарад і всі доклади, дискусію, внесення спрямовувала по означеному пляні до осягнення наміченої мети. Тоді не будеться переливати з пустого в порожнє, ні молоти на жорнах грису.

Зубрей

З польських справ.

О відложення речинця виборів.

З Варшави доносять до львівської „Хвілі“: Нинішний „Курієр Варшавскі“ довідується з добре поінформованих кругів, що польський уряд вже в найблищих днях зажадає від маршалка польського сойму скликання пленарного засідання ще перед 18. серпня.

На цьому засіданню задумує польський уряд виступити з знесенням відложення виборів і усталення нового речинця. Мотиви того внесення має представити міністер Нарутовіч.

По оголошенню цеї відомости співредактор „Гаінту“ звернувся до польського премієра Новака і міністра закордонних справ Нарутовіча з просьбою о інформації. Оба міністри заперечили повищу відомість, ствердуючи, що польський уряд нічо о про то не знає. Новак додав крім того, що ця вістка походить з віденських інформацій.

У Відні лянсують певні круги відомість, що вибори до нового польського сойму не моглиб відбутися в ухваленому речинци в огляду на неполагоджене питання Східної Галичини на міжнародньому ґрунті.

В доповнення тих інформацій треба додати, що в найблищих днях відбудеться в польському міністерстві закордонних справ конференція польського уряду з дипльоматичними представниками Польщі в метрополіях Европи. В гій цїли закликано до Варшави польських послів в Римі, при Ватикані, в Льондоні і Відни.

Погромова атмосфера.

З Гнезна наспіли до Варшави алярмуючі відомости про усилену протижидівську агітацію, яка безкарно проводиться під оком тамошніх властей. В каварнях і ресторенах розліплено картки з написами: „Жидам вступ заборонений“; на виставових вікнах склепів можна побачити написи: „Жид большевик“, „Горе Жидам!“ і т. д. Характеристичне, що супроти того рода агітації польська влада заховується індіферентно.

Зірвання чесько-польських переговорів.

З Варшави доносять, що польсько чеські наради о виконання анексів чесько-польського порозуміння зірвано з причини неуступчивости чеських представників.

Уступлення Грабовского.

Стільки разів уже заповіджене уступлення „воєводи“ Грабовского, яке до нині не прибрало ще реальних форм, виринає знову на шпальтах польської преси. Орган народової демократії „Гонец Краковскі“ доносить: Приїхав до Варшави львівський воєвода Грабовскі, якого приняв президент Новак. В звязку з тим говориться в урядових кругах про можливість номінації воєводи Грабовского на инше становище.

В'дважний Майбавм.

„Слово польске“ розжовуючи питання т. зв. „статуту“ для Східної Галичини, який має ніби попертя теперішного польського уряду „пересадило в сакраментах“ кажучи:

„Малопольска Всходня“ автономічного статута для Східної Галичини не прийме, не могла би приняти, не відділаючися від Польщі, безсумнівно радше зірве звязь з урядом польської републики, щоби тільки остатися частиною Польщі, хоч би поза польською державою“.

Як буде виглядати ця „частина Польщі поза польською державою“ мабуть не уявляє собі сам пан Майбавм, але о брак „анонімової“ відваги посудити його не можна.

Що їм в голові.

Польське міністерство внутрішних справ вирядило до президії ради міністрів проєкт розпорядку в справі основних титулів урядників, яких поділено на 12 категорій.

Совітська Росія.

Совіти грозять війною в обороні Константинополя.

Румунські часописи оголошують совітське радіо, вислане з Одеси до урядів усіх европейських держав, такого змісту:

„Уряд совітської республики повідомляє уряди усіх европейських держав, що окупацію Константинополя Греками вважатиме як casus belli. В тім випадку видасть він війну Греції та поробить кроки в цїли оборони Босфору і Дарданелів“.

Ліквідація внішторгів.

Московський совнарком опрацьовує проєкт ліквідації губернських внішторгів. (Рпр.)

Закриття безпартійного часопису.

В Петрограді закрили совітські власти безпартійний часопис „Новости“. (Рпр.)

Совітські дипльомати.

„Послѣднія Новости“ пишуть, совітський представник в Латвії Юренев і директор рижського відділу Роста Антонов відкликані до Москви.

Земельна політика большевиків.

Московський ВЦИК. рішив, що на всій території совітської Росії має обовязувати закон про користування землею, який віддає селянам на 9 літ право власности на експльоатовану землю. (Рпр.)

Націоналізація архіва.

„Руль“ довідується, що большевики знаціоналізували архів графа Аракчеєва в Новгороді.

Ювілейні марки.

Як подає „Голос Росії“, наркомпочт оголосив конкурс на виконання рисунку ювілейної почтової марки, яка має появитися в 5 ту річницю „октябрського“ перевороту.

Лист з Симбірська.

Чеські часописи оголошують лист з Симбірська, писаний дня 13. липня, в якім м. и. сказано:

Холєри покищо тут немає. Одначе голодуючих, як давнійше, багато. Тиф також не переводиться. Селяне починають розводити коней, на місце зїджених протягом зими. Питають також за котами і собаками для розмноження. Політичним життям ніхто не інтересується. Газет не читають.

Присилайте складки на пресовий фонд на кн. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

РІЖНІ ВІСТИ.

Німецький протест.

„Н. фр. Прессе“ доносить з Берліна: Як зачувати, німецький уряд приготовлює протест під адресою коаліційних держав, де виступить проти французьких зарядженъ. На разі не усталено ще в якій формі буде зредаґований згаданий протест.

Ревізія адрійського договору.

В. Б. К. доносить з Риму, що італійський уряд візвав югославянського посла Антоневіча, щоби разом з делєгатом італійського уряду послом Ості, перевів ревізію адрійського договору. Ця відомість викликала велике обурення в бельградських політичних кругах.

Перед конференцією в Марієнбаді.

Аг. Аваса доносить з Білгороду: В часі конференції Масарика і Бенеша з Пасічом в Марієнбаді, буде обговорена справа відновлення оборонної конвенції між Чехословаччиною і Югославією. Премієр Пасіч, котрий мав вже два дні тому виїхати до Марієнбаду, відложив свій виїзд на кілька день, аж до полагодження справ, звязаних з обсадженням міністерства внутрішних справ.

Національне свято в Болгарії.

Болгарська телеґр. агенція доносить, що з нагоди річниці македонського повстання в 1903 р. відбулася в Софії велика маніфестація, в якій взяло участь більш чим 30.000 македонських збігців. Виголошено ряд промов, де підчеркнено важливість свята і змагання македонського населення на дорозі до осягнення свободи.

Проти III. Інтернаціоналу.

Пат. доносить з Айльвезе: Міжнародний конґрес гірників, що зачався 7. ц. м. у Франкфурті над Меном, не згодився взяти участь в конґресі російського союзу гірників, який належить до III. інтернаціоналу.

Заперечення поголоски.

Болгарська телеґр. аґ. дементує поголоску, що появилась в грецькому деннику „Неольогос“, неначеб грецький військовий аташе відкрив на Дунаю в околицях Бельграду чотири кораблі нагружені муніцією, висланою з Австрії до Болгарії.

Енвер Паша ранений.

Як довідується „Новое Время“, в боях з большевиками в Туркестані був ранений Енвер-паша.

Поворот през. Масарика.

„Прагер Прессе“ доносить, що президент Чехословаччини Масарик верне між 13. і 15. ц. м., після чого відбуде поїздку по Чехії і Словаччині.

На Далекому Сході.

„Руль“ пише, що Японія і Китай рішилися розпочати переговори з большевиками. Конференція поміж Китаєм і совітами має відбутися в Пекіні, а поміж Японією і совітами в Читі або в Токіо і вона відбудеться пізнійше. Представником Китаю на конференцію буде Шем-Шунг-Зін.

Китай предложить большевикам евакуацію Монголії, а лишить їм свободу ділання на Далекому Сході, право торговлі в Китаю і право контролі над східно-китайською залізною дорогою.

Японія за евакуацію своїх військ з Сибіри і фінансової допомоги большевикам має зажадати торговельних привілеїв на Дал. Сході.

Як доносять з Льондону, тамошне японське посольство оголосило, що японські війська евакуували Николаївськ н. Амуром.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондонська конференція.

Льондон. (ПАТ.) „Дейли Кронікл“ пише, що по першим познакам Поанкаре згодився на услівя Л. Джорджа. Зате конференція узгляднить часть услівій Поанкаре.

Париж (ПАТ.) Авас. Підчас розмови Поанкаре з Л. Джорджем і Тенісом дискусія укладалася дуже пиняво. Зачувати, що Льойд Джордж готов узгляднити такі точки французьких предложень: 1) Побір 26% від сум одержаних від Німеччини в чужих валютах, 2) секвестр німецьких цлових доходів, оцінюваних на 300 міл. мар. в золоті, 3) контроля копалень басейну Рури і державних лісів на лівому березі Рену. Инші зарядження, проєктовані Францією, як привернення цлової лінії над Реном і замкнення басейну Рури цловою барієрою, натрапляють на рішучий опір Англії. Здається, що Поанкаре щодо цих точок не хоче уступити.

Льондон (ПАТ.) Авас. Райтер оголошує комунікат, що думка більшости знатоків не годиться з французькими предложеннями. Знатоки схильні відкинути проєкт контролі над приходами з державних копалень і лісів та пропозиції запевнення союзним державам участь в німецьких промислових заведеннях. Комітет для справи відшкодовань завізветься для розглянення системи ґарантій, які можуть запевнити доставу вугля і дерева союзним державам.

Італійський делєгат Сканцер добачує суперечність в уділенню Німеччині мораторії, при рівночасній конфіскаті її майна. На думку більшости делєгатів справу слід розглянути не лише з точки фінансового погляду, але і політичного.

Бої в Ірляндії.

Ліфилд. (ПАТ.) Польрад. Як подає офіціяльне звідомлення, ірляндські правительственні війська віднесли поважний успіх, завдяки зайняттю Ню Кестлуест по 12-год. боротьбі. Здача цього міста означає поправді конець панування републиканських військ.

За Царгород.

Льондон. (ПАТ.) Райтер доносить з Царгорода, що до Родосто прибули дальші транспорти грецьких військ.

НОВИНКИ.

Порядки на почті. Зі всіх сторін Східної Галичини, з Волині і Підляша дістає наша редакція скарги на неточність і недбальство почтовихурядів та систематичне недоручування посилок адресованих по українськи. Часто буває і так, що почтові урядники, особливо на Волині ніяк не хочуть приймати українських посилок, домагаючись польських адресів. Газети вислані на Волинь, спізнюються цілі тижні або пропадають. Звертаємо увагу компетентних чинників, що найвища пора завести порядок на почтах і припинити легковаження і переслідування української мови.

— **Смерть соціялістичного діяча.** В Парижі помер 28. липня Юлій Гісд, б. французький міністр і визначний соціялістичний діяч. Уроджений 1845 р. посвятив своє життя журналістиці, перебув довголітну кару у вязниці за поборювання Наполеона III. і за участь у французькій комуні. Довший час перебував у Швайцарії на вигнанню, а по повороті до Парижа видавав перший соціялістичний журнал у Франції „Egalite". Як приклонник теорії Маркса поборював Жореса.

— **Фестин в Утішках п. Золочів.** Минулої неділі в Утішках п. Золочів відбувся народний фестин при участи селянства та інтелігенції. Вечером відбулася забава в домі місцевого пароха.

— **Концерт в Теребовлі.** В музичних кол нам доносять, що в неділю, 13. ц. м. наші відомі артисти: бас львівської опери п. М. Маслюк, скрипак п. Р. Перфецький і піяніст п. В. Бобикевич устроюють концерт в Теребовлі. Програма концерту дуже інтересна, зложена з найкращих музичних творів. Є надія, що наші музикальні кола Теребовельщини не поминуть рідкої нагоди, щоби послухати одних із найкращих наших артистів.

— **Кривавий рільничий страйк в Польщі.** „Gazeta Warszawska" доносить, що у Великопольщі вибух страйк рільничих робітників. В деяких місцях прийшло до крівавої боротьби між робітниками і властителями дворів. Військо, яке хотіло завести порядок мусіло ужити зброї і стріляти до робітників. Страйкуючі робітники грозять дідичам і селянам підпалом їх майна та пімстою.

— **Холера на Волині.** В Рівному знову занедужало 31 осіб на холеру, з чого 15 померло. В Замостю занотовано оден випадок. За большевицьким кордоном панує холера головно в Шепетівці.

— **Польський жандарм злочинцем.** В Томашові жандарм Леон Тарань замордував тамошнього мешканця в цілях рабункових і втік до Кракова, де його арештовано. При ньому найдено великі суми польської, німецької і американської валюти та перепустку за кордон, яку він дістав при помочи покутних посередників за 300.000 мп.

— **Айнштайн боїться смерти.** Славний винахідник „теорії зглядности", професор Айнштайн запрошений на конґрес природописців в Ліпску, відповів, що до Німеччини не може виїхати, бо його імя находиться на листі німецьких терористичних орґанізацій, яких жертвою упав Ратенав. Айнштайн виїзжає з науковою експедицією до Японії.

— **Новий лік на сухоти.** Французький лікар д-р Рус винайшов новий лік на туберкульозу. Перші проби лічення способом Руса виявили бажаний успіх.

— **Нові банкноти в Австрії.** В Австрії появилися нові 100 коронові банкноти, меншого формату, величини російських „керенок". В найблисшому часі появляться нові банкноти по 1000 корон, упрощеного, зменшеного формату.

— **Наймолодша мати на світі.** В Новім Йорку 10 літна дівчина Єлисавета Огіо породила сина. Мати і дитина цілком здорові. Малолітна мати є дочкою священика. Що до батька дитини то 10 літна мати не хоче, чи не може дати близчих інформацій.

— **Пошести в Европі.** В Греції вибухла епідемія холери і азійської чуми. Також в Румунії появилось богато випадків цеї епідемії. В Бесарабії занотовано кілька нових занедужань чумою. В Кишиневі панує тиф. (Рпр.)

— **Арештовання шпіонки.** В Букарешті арештовано жінку Тужан, обжаловану о шпіонажу в користь сусідних держав. (Рпр.)

— **Позів!** Отсим повідомляється українське Громадянство, що речинець присилання матеріялів до Ювілейного Альманаху товариства українських студентів політехніки „Основа", як: наукових праць, головно з технічних областей, розвідок, віршувань, споминів з технічного і військового життя, памяткових фотографій, фотографій померших і погибших членів від заснования з їх некрольоґами і т. и., пересунений до дня 30. вересня с. р. включно. Проситься усе Громадянство піти Комітетови Ювілейному з помочію і надсилати матеріяли, котрі по зужиттю сейчас звернеться з подякою, на адресу: Ярослав Івасечко студ. інж. (для Ювілейного Комітету) Львів вул. Королевої Ядвиги 35/I. Львів, дня 3. серпня 1922. — Голова Тов. „Основа": *Роман Зелений* ст. інж., голова Ювілейного Комітету *Роман Дума* ст. інж. 248 3-3

„ЯК ВЕСТИ ЖИТТЯ!" Д-ра Ферстера (Lebensführung) в перекладі Юрія Кміта, вже вийшла з печатні і буде вислана на всі відомі адреси. Кожда інтелігентна людина повинна обовязково цю книжку мати і прочитати. Замовлення приймає: А. ОКПИШ, Львів, Кадецька 4. Ціна з пересилкою 1000 Мп. 266 3—10

На поміч українській бурсі в Бродах.

Будучи в розпучливім та безвихіднім положенню, до Тебе звертаємося, Дорога Українська Громадо, нині з горячим проханням. Подай нам свою помічну руку, та допоможи нам відновити зруйнований ворожими наїздами будинок „Української Бурси ім. Маркіяна Шашкевича в Бродах", щоб наші діти не пропадали, щоб не марнувалися таланти, щоб не ставали погноєм для чужих. Вже три роки боремось з ріжними труднощами, перепонами, а найпаче з браком всяких фондів, яких свій повіт, знищений війною (2 роки був австрійсько-російський фронт) дати не можна. За пів місяця пічнеться шкільний рік, а наша молодіж без даху, без опіки, винародовлюється, пропадає, байдужніє для наших найдорожших ідеалів. Зголошуються, простягають руки щоб їх під свої крила рідні пригорнути та з болем серця муситься їм відмовляти. Хоч Ти, Дорога Українська Громадо, перетяжена ріжними датками в боротьбі за своє істнования, то все таки ми примушені безнадійним нашим положенням тільки в Тобі бачити ратунок, нашу поміч. Не відкидай нашої просьби, а кинь найменшу лепту трійковим способом, щоб на ново віджила та бурса, яка сотки молодіжи виховала на ідейних, чесних борців за долю своєї Вітчини-України.

Передовсім Ви, бувші ученики брідської гімназії та вихованки сеї бурси, які виховання своє завдячуєте отсій інституції, не дайте їй загинути! А присиланням обильних датків та заохочуванням других до сього сплатіть свій довг супроти неї та не допустіть, щоб грядучі покоління прокляли нас за наше недбале серце.

Датки проситься слати на руки п. Гната Панаса, судді в Бродах.

Виділ Бурси.

На українську бурсу ім. М. Шашкевича в Бродах жертвує: о. Адр. Зафійовський, Броди 2000 мп. кличе: о. Гавриїла Казановського з Боратина та о. Мартина Балюту з Ясенева на ту саму суму, д-р Теодор Жолнірчук 5000 мп. і кличе д-ра Теодора Ваня адвоката в Золочеві, д-ра Семена Демидчука адвоката в Америці, Марія Жолнірчук 5000 мп. і кличе Стефана Бойчук предприємця будівляного в Фільварках малих і Василя Гладун начальника громади в Фільварках великих, о. Василь Павула-Смільно 5000 мп. і кличе о. Гната Слободяна Підмонастир і о. Олександра Лебедовича в Заболотівцях ad Журавно, о. Петро Мінко Шнирів 5000 мп. і кличе о. Олексишина Суховоля, о. кан. Олександер Чубатий Дітківці 2000 мп. і кличе Миколу Заячківського, інспектора Н. Торговлі у Львові і директора д-ра Олександра Бариляка, Григорій Швалюк в Бродах і кличе Йосифа Варяву властителя тартаку в Бродах і Миколу Гошка властителя реальности в Бродах, Северин Левицький в Бродах 1000 мп. і кличе д-ра Івана Кміцикевича адв. у Львові і о. Семена Біленького катех. у Львові, Петро Шумський Начальник Торговлі Броди 1000 мп. і кличе Михайла Лазорка директора Н. Торговлі у Львові, Гриця Гарасимчука урядника Н. Торговлі тамже і Семена Кандура начальника Н. Торговлі в Збаражи, Стефан Букса Броди 1000 мп. і кличе Теодозія Гуменюка і Журавського інпектора скарб. Броди, о. Іван Прокопович Білявці 1000 мп. і кличе о. Григорія Микитюка Старі Броди і о. Василя Рудка Понівці, Микола Матвіїв упр. школи Білявці 500 мп., і кличе Льоґіна Чуму з Берлина і Семена Матвіїв з Дітковець; Дмитро Луців упр. школи Боратин 500 мп. і кличе Лукіяна Тимчишина з Клекотова і Андрущака уч. з Корсова і о. Гавриїла Казановського з Боратина; Гнат Панас суддя в Бродах 5000 мп. і кличе Осипа Радивила суддю в Копичинцях і Стефана Воркуна суддю в Борщеві і Петра Смаля нот. в Лопатині; Осип Сірко урядник „Самопомочи" в Бродах 1000 мп. і кличе Юліяна Сірка авскульт. суд у Львові, Евгена Дзеровича студента прав і Сивака урядника земельного Банку у Львові.

Платіть партійний податок!!! Присилайте на адресу! „Краєвий Союз Кредитовий" у Львові, Ринок 10., вил. кн. ч. 5.000. Жертводавці повище 500 мп. будуть оголошені поіменно!!

ЖЕРТВИ

Голодній Україні.

Городенка крім 168.265 мп. зложила один доляр, 2.700 мп. громада Колодруби, 2.630 о. Яворський І. Стрільбичі, 2.528 о. Боберський Е. Полюхів, по 2 500 Проскурницький А. уряд парох. Щавне, інж. Котис Е., Котисова і Славко Котис Львів, 2.200 уч. 2 кл. А акад. гімн. Львів, 2.182 о. Мащак Ю. Бочківці, 2.099 по 2.000 Рудавський В. Горлиці, Василишин М. Боберка, Уряд парохіяльний Рожнітів, Ріпецький П. Ліско, о. Команишин М. Суходіл,

зі Львова: по 2000 Секела Л., Громницький С., Левицька О., Марія і Юлія Заячківські, Софія і Осип Левицькі, Гарух Юліян, Гериба Мих., Сидорович О., К. І. і Р. Кахникевичі, Білинський Вол. Родина Бокалів, Іванович Ант., Гучко Андрій, Пікас Гр. (від шкільних дітей), Пєсцьоровський, Ціховляв Василь, Кульчицький І. ур. почт.

1750 шкільні діти в Зелеві, 1567 д-р Гуркевич В. Самбір, по 1500 Задорожний П. Дрогобич., Туркевич Вол., Коростилова, о. Бровко М. Кунбури, 1260 діти гром. Кицько й Якимчиці, 1200 Любинець В. Утіховичі, 1050 шкільні діти в Бігківцях, по 1000 Дригинич Стефан Болехів, Коцюба П. Дрогобич, Тисовський Н. Потік, Капустієва Анна Горбачі, Здерковська Амалія Варшава, Ольховий Дм. Комарно, Мекелита П. Бурштин, Пані Х. Постолівка,

зі Львова по 1000 Лисова Марія, Шкрумеляк Юра, Величко Теодор, Шехович Михайлина, Галіковський В., Матвійчук М., Пікас Гр. учит., Василець, Кучика Денис,

по 500: Лукасевич Головецько, Левицька О. Гестині,

зі Львова по 500 Лідія і Мирослава Проскруницькі, Олексин Петро, Балендюк Т., Турбовський Лев, Костюк Стефанія, по 400 д-р Щирківський через К. Фукса, Скрипій Ольга уч. 3 кл. шк. ім. Грінченка, 250 Ріпецький Адам Львів, 100 Паньків Анна слуга Львів.

Витяг з касової книги від 16. до 22. червня 1922 включно: 300.000 Коміт. Перемишль, 187.389 комітет Бучач, 156.030 Фуртак Н. Ладичин, 125.000 Коміт. Рогатин, 115.460 Стадник І. Падрубичі (зб.), 113.100 Уряд парох. Білі Ослави (зб.), 100.000 д-р Пежанський В. через Підкарп. Банк. в Ужгороді, 80.566 Тов. „Філія Кр. Тов. охорони дітей" Долина, 77.000 с. Лошнева (зб.), 70.000 Гр.-кат. Митр. Капітула Львів, 65.250 о. Івасик С. Верчани (зб.), 65.205 с. Новосілці (зб.), 61.750 о. Задорожний А. Плауча вел. (зб.), 55.360 с. Торгова через о. Роздольського, 51.270 Савків І. Лисець (зб.), по 50.000 Львів: „Земля і Воля", Український фонд вдів і сиріт, Уряд парох. Делятин, о. Пшик В. Ванькова (зб.), о. Роздольський Н. Махнівці (зб.), Уряд парох. Броди, комітет Перемишль, 47.940 д-р Кондрат П. Стрий (зб.), 47.000 о. Капустинський А. Мельниця (зб.), 46 400 Водоставський В. Саджавка, 45.465 д-р Кондрат М. Турка (зб.), 45.000 Свергун Ф. Ольховець, 44.000 Громадяне Дублян, 43.115 Калинич О. Головецько (зб.), 42.000 о. Боднар Ю. Соколів (зб.), 40.200 о. Охримович Млинище (зб.), 39.788, Уряд парох. Людвиківка, 38.000 д-р Окуневський Т. Городенка, 35.350 с. Вислобоки, 35.120 о. Ємкович Перемишляни (зб.), 35.000 оо. Редемптористи Станиславів (зб.), о. Рутковський А. Бурштин (зб.), 34.350 Панчак В. Вороців, 33.960 Коміт. Тулиголови, 33.750 о. Ковальський І. (зб.) Липівці, 33.500 о. Бачинський В. Жеребки (зб.), 30.350 Монастир оо. Василіян Улашківці, 30.000 Танчаковський А. Озірна (зб.), 29.900 парох Вибранівка, 29.800 Горбовий М. Косів, 29.040 с. Викоти. 29.000 о. Пиндус Т. Зелена грим. (зб.), 28.000 с. Малехів, 27.470 о. Грабець Д. Обертин (зб.), 26.850 с. Моршин, 26.000 Балицький К. Молодятин, по 25.000 Калиневич С. Буск (зб.), Уряд парох. Млинниці (зб.), Яремішин П. Скалат, села Ушковичі і Кеміри, 24.074 о. Шебет Янів (зб.), 23.600 села Соколів і Вирів, 23.445 с. Нинів дол., 22.000 о. Січинський А. Мшана, 21.940 Уряд парох. Хищевці, 21.000 с. Бряза, с. Перегноїв, 26.635 Дубас А. Вишники (зб.), 20.525 о. Березинські . Оглядів (зб.), 20.500 о. Нагурський І. Лонє (зб.), о. Бордун І. Туря вел., 20.446 о. Роздольський К. Махнівці (зб.), 20.305 с. Женів (зб.), по 20.000 о. Смалько Н. Бростури (зб.), Уряд парох. Тарнававижна (зб.), о. Банах Длинсько (зб.), 19.700 Коміт. Тустановичі, о. Ріпецький Р. Глинка (зб.), 18.951 Ур. пар. Підгірці і Ясенів (зб.), 18.000 о. Гвоздевич А. Чернява, 17.947 село Сморжів, 17.740 с. Довге, 17.053 Рибакова Глиняни (зб.), 15.040 с. Боложинів і Стовпин (зб.), по 15.000 Аматорський гурток Ляшки (зб.), чит. „Просвіти" Нивиці (зб.), Уряд парох. Броди, Арт. українського театру Львів, 14.800 с. Бірки Янівські, 14.700 о. Грицай О. Колодіївка, 13.700 о. Гандзевич П. Новий Санч, 13.640 о. Ясінчук В. Любина, 13.600 Коміт. під проводом о. Мельничина Підліски, 12.950 однор. торг курс відділ II. Львів. 12.922 о. Бабій А. Назавізів (зб.), 12.900 о. Навроцький В. Лисовичі, 12.520 Гарматій Л. Могильниця, 12.200 Уряд парох. Слобода, 11.630 с. Артасів, 11.105 парохія в Бачеві, 11.015 с. Дмитровичі, по 11.000 о. Заяць Г. Маціна вел. (зб.), о. Дорош М. Бзовиця (зб.), Ур. парох. Витків (зб.), 10.875 о. Світенький М. Ладичин, 10.600 о. Костишин Балучин (зб.). 10.504

КОСІВСЬКИЙ ВІСТНИК.

Наслідки війни.

Воєнна хуртовина не оминула й Косівщини. Ріжниця лише в тім, що коли в инших полосах краю позникали цілі села з лиця землі, то в Косівщині завдяки конфігурації терену знищення не кидаєсь так ярко а очи, бо в горах хата від хати віддалена на кільометер або і більше і по сій причині в Косівщині знищення не могло бути так велике, як то було в инших сторонах. Однак спричинені війною шкоди й в Косівщині є великі, бо в 1916/1917 рр. був австрійсько-російський фронт в Карпатах через 13 місяців.

Відтак прийшла румунська окупація, получений з окупацією військовий режім, брак можности свобідно порушатись, а це все впало важким тягарен на тутешнє населення, бо невідлучними сателітами військового режіму є реквізиції, підводи, а Румуни до того додали ще й побої.

Опісля в серпни 1919 р. заняли Косівщину польські війська, а події, які відтак наступили, всім загально звісні, щоб ще повторяти, та в прочім мабуть і пан прокуратор був би представленням сих подій, яких не списав би на воловій шкірі, невдоволений, отже лишім їх на боці, щоб не розятрувати не загоєної ще рани. Можна лише загально сказати, щоб всяке життя завмерло, а навіть не можна було зійтися двом особам, бо власть добачувала зараз бунт. Найліпше зілюструє відносини, які тоді запанували факт, що капітан Білінський, котрий був тоді місцевим командантом, видав устний приказ припинити діяльність Народної Каси, отже аполітичної економічної інституції. Сей режім спричинили староста Зарицький, директор ткацької школи Ямроз, та всякі боягузи, котрих на кождім кроці переслідувало марево повстання і різні на Гуцульщині. Це був лиш привид і як кождий сьогодня може бачити, зовсім безосновий, але за імагінацію людей, котрі мали тоді власть в своїх руках, Гуцульщина страшно заплатила.

Доперва в зимі 1921. року, коли приїхав до Косова театр п. Гончаренкової, люди повиходили зі своїх хат і вперше могли хоч на представленнях театральних зі собою побачитись та дещо свобіднійше відітхнути, бо перед тим люде прямо задихувалися для браку воздуху, хоч його у нас в Косівщині так богато і душились в витвореній обставинами атмосфері.

Як довго Гуцульщина не могла прийти до себе, свідчить обставина, що приміром в 1921. році проявляло яку таку діяльність лише одиноке товариство, а це тутешна філія „Жіночої Громади", за те всі инші товариства з конечности завмерли і спали сном блаженних.

Філія Тов. „Жіноча Громада".

При кінци 1920. року утворився Комітет з трех людей, котрі постаралися в тутешній експозитурі о відбудову знищеного дому самостійної читальні ім. Павлика на Монастирску, чи там добудову, котрої експозитура, мимоходом кажучи, не докінчила, і передали ведення дальшої акції тутешній філії „Жіночої Громади" в цїли приміщення в згаданім домі Захоронки, котрої пекуча потреба дається дуже відчувати. Філія „Жінової Громади" забралася в міру можности жваво до праці, в котрій находила попертя всіх кругів населення так, що в р. 1921. вся праця в Косові зосередочилась коло Захоронки під фірмою філії „Жіночої Громади". Результат цеї праці був дуже гарний, бо „Жіноча Громада" урядила кілька разів день цвітів, один фестин, а кружок аматорів інтелігентів уладив на річ Захоронки театральні вистави і в сей спосіб „Жіноча Громада" в 1921. році зібрала 200.000 мп. так, що призначений на Захоронку дім є вже під дахом, тепер саме виправляється і є всяка надія, що найдальше в серпни ц. р. можна буде ввести Захоронку в життя.

Тов. „Руський Народний Дім".

Другим з ряду Товариством, котре не завмерло, хоч на зверх не проявляло такої діяльности, як „Жіноча Громада", був Руський Народний Дім.

Це товариство завязане в 1905 р. а вже в слідуючім році набуло дуже гарну три чверти моргову площу при найгарнійшій улиці в Косові, хоч трохи подальше від центра міста і на цій площі побудувало в 1912 р. власний дім, очевидно для браку власних фондів за позичені гроші, затягнувши на будову власного дому позичку в сумі 30.000 К. В лютім 1915 р. дім товариства спалили Москалі так, що товариству лишилась лише обдовжена площа як на тодішні часи значною сумою. Се було крізою Товариства, котре лишилось без хати а лише остав довг так, що приміром в 1919 р. деякі члени товариства ставили внески, щоби площу продати. Це одно вийшло товариству в хосен бо дало товчок иншим членам товариства, котрі були иншої гадки, до тим інтензивнійшого збирання фондів в цїли сплачення довгів товариства. Заходи згаданих членів увінчались повним успіхом, бо зроблено щасливий початок в 1919 р. і сплачено часть довгу, а в 1922. сплачено решту довгу, так що сьогодні товариство не лише сплатило всі довги що до сотика, але ще має готівку.

Іменно на зазив голови товариства д-ра Рондяка надіслав уроженець Косівщини п. Дмитро Прохницький 10 долярів і за його спонукою п. Юрко Мечуда з Добромильщини рівнож 10 долярів, а гурток Косівщан під проводом п. Василя Библюка зібрав поверх 100 долярів так, що товариство приступає тепер до лупання каміння, котрий задумує звезти зимою толокою на фундаменти, як також збирає матеріял деревляний і задумує приступити до будови власного дому з весною 1923 р. власними силами помимо цего, що експозитура не відбудувала Народного Дому, а запомогова комісія відкинула просьбу товариства о признання відшкодовання чи запомоги, бо в декларації товариство не подало державної приналежности до Польщі, забуваючи, що правна особа не може мати жадної державної приналежности. Це був однак лише викрут запомогової комісії, бо польський „Сокіл" також не подав в декларації державної приналежности, а проте підмогу йому признано.

Товариство „Руська Бесіда".

Великою перепоною в народній роботі по спаленню будинку Народного Дому є брак льокалю, де люди моглиб зійтися, як також де могли би відбуватися засідання ріжних товариств. Се має запобічи відновлення касинового товариства „Руська Бесіда". Загальні збори згаданого т-ва відбулись 7. квітня ц. р., котрі вложили на нововибраний виділ обовязок винайти відповідний льокаль, що в нинішних часах було доволі трудною річею. Однак усильним заходам виділу удалось побороти і цю трудність, винайдено гарний льокаль на приміщення „Бесіди", котра зістане утворена в липни ц. р, а се буде мати той наслідок, що люди згуртуються в згаданім т-ві а також инші товариства будуть мати приміщення на [illegible] і засідання виділів.

„Філія С[illegible] Г[illegible]".

Також і філія С. Г. відновила свою діяльність. Іменно по відбутих дня 9. квітня ц. р. загальних зборах скликувала три рази наради в цїли розведення в повіті кооперативної акції і заложення повітового союза кооператив. Зі згаданих нарад не вийшло однак ніщо, але не з вини виділу, бо властиво наради для браку за інтересовання не відбулись по причині, що запрошені в більшости на нарадах не явились.

Кооператива „[illegible]".

За ініціятивою і заходами малого гуртка заложено кооперативу в Косові під подзною висше назвою. Запримітити належить, що в повіті повстають самочинно заходами енергічних одиниць в даній місцевости кооперативи, як приміром „Гуцульська Єдність" в Красноїли з філіями в инших селах заходами п. Вахчюка, кооператива в Яворові, Соколівці і т. д., котрі гарно розвиваються.

„Народна Каса".

Зате трудно оживити діяльність кредитового стоваришення „Народна Каса" мимо заходів управи, по причині браку діловодчика, а ще більше ізза браку фондів на оплату діл[illegible] за його роботу.

Філія „[illegible]".

Вкінци відновила свою діяльність також філія „Просвіти", а при переведенню загальних зборів дня 9. квітня ц. р. звернулась з зазивом до читалень в судовім косівськім повіті, щоби відновили свою діяльність, скликали загальні збори, де це до тепер не сталось і подали склад своїх відділів філії в цїли евіденції.

„Кружок Укр[illegible]го Педагогічного Товариства".

На послідку в маю ц. р. відбулись загальні збори також К. У. П. Т., котрий має гарне поле діяльности, як збирання датків на Рідну Школу, заложення гімназійних курсів, коли вже не приватної гімназії, бо дітий охочих до побирання гімназійних наук є досить, а родичі задля браку фондів не можуть їх посилати до гімназії в инших місцевостях, як Коломия, Станиславів і т. д.

„Аматорськ[illegible] К[illegible]".

Під проводом п. Богдана Лепкого згуртувались деякі члени інтелігенції в аматорський кружок, котрий давав вистави найперше під фірмою Жіночої Громади, а в послідних часах під фірмою „Бесіди" з доволі гарним успіхом, бо члени кружка завдають собі доволі праці і грають досить добре так, що моглиб завстидати не одну провінціональну театральну дружину.

Знову п. Петро Побігущий згуртував міщан в аматорський кружок при Народнім Домі, котрий дав рівнож кілька вистав і хоч гра аматорів була початково слабонька, то в кождій слідуючій виставі видко було поступ. П. Побігуший дав також одну діточу виставу. Згадані аматорські Кружки значно причинились до оживлення життя в Косові.

Дня 10. марта 1921 р. відбулось Богослуження за поляглих, при сій нагоді заряджено в церкві збірку. Рівнож 15. червня ц. р. відбулось Богослуження за поляглих і відвернення голоду від України.

Згадати годиться також про церковний хор, котрий в наслідок довшої слабости діріґента припинив був свою діяльність на якийсь час, але тепер знов її відновив.

Б[illegible] на експозитур[illegible].

Повітове Бюро відбудови в Косові звинено і його агенди перенесено до Коломиї, хотяй воно не сповнило своєї задачі і не відбудувало знищених домів. В косівськім повіті було знищених 4619 будинків, з котрого то числа відбудовано будьто приватним коштом, будьто за допомогою експозитури 2463 будинків, так що не відбудовано ще 2156 будинків, в тім 599 будинків так бідних властителів, що вони самі ніяк не в стані їх відбудувати. Перенесення агенд експозитури до Коломиї має цей наслідок, що ніхто з Косівщан не буде міг ніщо на відбудову одержати, щож годі вимагати, щоби Гуцул з Зеленого, котре є віддалене від Косова 74 клм. ішов до Косова а відтак ще 32 клм. до Коломиї, отже разом 106 клм. і в результаті не одержав ніщо, або якусь дрібницю пр. оден кґ. цвяхів.

На послідку додати належить, що косівський повіт є гірський, населення трудниться в переважній части випасом худоби і лісними роботами, а за те збіжа не продукує Косівщина майже ніщо і збіже на проживлення мусить купувати.

Се був би в головних чертах образ Косівщини в теперішнім часі.

Присилайте передплату

о. Зарицький Войткова (зб.), 10.500 о. Твердохліб Краковець (зб.), 10.229 с. Грабова, 10.110 Дубрович Ю. Бурштин (зб.), 10.000 Львів: д-р Голубовський І. (непобр. гонорар), Стефанівський М., о. Стернюк П. Болехів (зб.), о. Адам І. Рокитно (зб.), о. Базилевич Цішанів, Шолтиня Е. Скалат, о. Кульчицький С. Волошанці (зб.). 9.510 Уряд парох. Цубще (зб.), 9.492 о. Кунинський Гурка (зб.). 9.280 о. Кузьмович Клепарів (зб.). 9.240 о. Мінко І. Городище Козлів (зб.), 9.150 о Ганкевич М. Винятинці (зб.), 9.000 о. Михайлів І. Миколаїв (зб.), 8.790 о. Андрухів В. Ляшки (зб), 8.700 Гедз П. Лукавиця, 8.500 о. Базилевич А. Іванівка, 8.235 о. Ксьонжек Д. Кокошинці (зб), 8.200 Бачинський В. Жуків, 8.100 Уряд парох. села Соколя, Уряд парохіяльний Деревляни (зб.), Уряд. парох. Ясенівка, Гевко О. Задвірє, 7.975 с. Волинці деревл., 7.914 Миколин С. Люча, 7.451 50 о. Гординський В. Глибока (зб.), 7.360 с. Тужилів (через П. Коника). 7.160 ученики І.б кл. філ. гімн. акад. Львів 7.108 Уряд парох. Черепин (зб.), 7.000 с, Гумниська (зб.). о. Мандрик С. Слобода, 6.500 Уряд парох. Тухля, 6.430 о. Сілецький О. Стрий (зб.), 6.260 Ганкевич М. Винятинці (зб.), 6.145 с. Журавники, 6.105 о. Дорош В. Бринці (збірка в церкві), 6.000 Уряд парох. Дубовиця (зб.), по 6.100 о. Іванчук С, Козова, Білецький І. Вигода (зб.), парох Утіхович (з акафисту), Уряд громад. Козарі, 5.216 с. Ставчани 5.140 Вовк І. Береги, по 5.000 Львів д-р Бережницький І., о. Бобикевич Т., інж. Монастирський В., Монастирська М., проф. Тершаковець, о. Левицький Т. Команьча, о. Стукач Смітник, о. Татомир Т. Межигірє (зб.), Муха П. Гермаківка, о. Бабій Назавізів, Мисик Л. Ванькова, о. Величковський Н. Базар, Вітошинська Л. Грибів, о. Яворський О. Несторівці, Паук П. Середпільці (зб.).

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника“! — Жертви проситься слати до Краєвого Союзу Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника“.

ОПОВІСТКИ.

о. Омелян Боярський замість повідомлень про вінчання своєї доньки Марії з п. Юрієм Полянським, яке відбулося д. 22. липня с. р., складає 5000 мп. на Рідну Школу. 303 1—1

Подяка. В імени Української Приватної Ґімназії в Луці приношу велику подяку слідуючим особам за їх щирі офірування, зложені на мої руки для потреб ґімназії за час з 1. грудня 1921 по 1. липня 1922 р.: 1) П. Т.: Рубель 21.051 мп., 2) Рипецький (адвокат з Сокаля) 15 000 мп., 3) Антон Луцький 11.810 мп., 4) Збірка на весіллю С. Луцької 7.905 мп., 5) Луцький Михайло з Янича 7.196 мп., 6) Зібрано п. Бойком на весіллю 6.100 мп., 7) Збірка на весіллю Сороковської 5.725 мп., 8) От. Павлак 5000 мп., 9) Збірка на весіллю Ортинського з Бондарівською 3.080 мп., 10) От. П. Погорецький 2.700 мп., 11) От. Плятек з Дублян 2.500 мп., 12) Ілія Луцький 2 200 мп., 13) Пр. Ґриґолинський 2.142 мп., 14) Др. Бмоховський 2000 мп., 15) Даке 2000 мп., 16) Луцький Іван син Антона 1.500 мп., 17) Мохнацький 1.265 мп., 18) От. Дуркот 1030 мп., 19) Пр. Левкевич 1000 мп., 20) Чайковський Іван з Білини Великої 555 мп., 21) Ортинський Захар 5 0 мп, 22) От. Дуда 500 мп., 23) П. Каппе 300 мп., 24) Ортинський з Грушова 120 мп, 25) Стефчак 120 мп., 26) Люнсик 120 мп., 27) Фещак 120 мп., 28) От. Ем. Погорецький 100 мп. Крім того отсим шляхом дякую всім, хто приймав участь в ріжних збірках, концертах, виставах і лекціях, уряджених ґімназією, що разом з попередними офірованнями складає суму в 454.121 мп. — Директор ґімназії Л. Бачинський. 268 1—1

Реколекції для пань і учениць відбудуться в Станиславові в монастирі СС. Василіянок при вул. П. Скарги ч. 21. Початок реколекцій 13. серпня с. р. Блищі інформації в монастирі. 303 1—1

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

Хто знав би, що сталося з **Василем Дзябко** родом з Устіянови, а замешка лого в Лобізві п. Ліско, б. жовніра австрійської армії, 18. поллу краєв. обор. уроджен. 1883 р., що попав в російський полон і був з початком 1917 р. в Туринську (Тобольська ґубернія), а опісля був в Тюмен і від 1. 12. 1917. ніякої вістки від него не було, буде ласкавий за винагородою повідомити його родину т. є. Петра Глуханич з Лобізви почта Устрики долішні, повіт Ліско. 255 4—7

Хто знає щонебудь про четара УГА. **Ярослава Питлика**, що служив в 1919 р. при СС., як також про **Онуфрія Василюка** стр. УГА. IV. бриг., котрі доси не дали про себе вісти — зволить ласкаво за винагородою донести на адресу о. Онуфрій Сеньчук, Куликів п. Радехів. 305 1—1

Прібні оголошення.

ПРИЙМАЄТЬСЯ ґімназіяльних учеників на помешкання. Платня після умови. Зголошення: дім Гошовських, Львів, Знесіння 162. і дім Новаків, Львів, Знесіння 141. 307 1—1

ПОШУКУЄТЬСЯ інструкторки від 1. вересня, котра приготовила би дівчинку до 4 кл. нормальної а при тім помагала при домашнім господарстві. Зголошення враз з услівями проситься слати до парохіяльного уряду в Воли нижній п. Яслиска. 300 1—1

ПОТРІБНА учителька до учениці V. кл. нар. школи. Знання фортепяну пожадане. Зголошення: Олена Дмитерко, Мишків п. Більче золоте. 301 1—2

ПОШУКУЮ станції для 2 евентуально 3 учениць прив. учит. семинарії. Услівя слати о. Левицький — Лука мала п. Тарноруда. 299 1—2

ПРОДАМ Американцям дім з великим огородом в Сокалі. П. Мазурок. 298 1—5

ПРИЙМУ СЕЙЧАС на службу дівчину з Великої України, котра уміла би доїти корову і дещо коло кухні. Платня місячна 5000 мк., помешкане і харч. Адреса Чесник, Надвірна. 297 1—1

СТАНЦІЇ для двох ґімназистів (головн. зав.) пошукує Священича Каса, Ринок ч. 10., 1 пов. 296 1—1

УНЕВАЖНЮЮ військовий документ — Митро Гірняк з Кривого/С. 304 1—1

ҐІМН. АБІТУРІЄНТ, вправний інструктор глядає лекції на селі або в місті. — Услівя слати до Адміністрації під „Вправний“. 295 1—2

ПРИМІЩЕННЯ для 2 учениць за харчі або гроші при інтеліґентній родині пошукує уряд парохіяльний в Фридлеївці п. Красне. 309 1—1

ТОКАРНІ, Стругачки, Вертячки, Гиблярки, Тасьмові пили, Циркулярки, Кружляки, Вінди, Трансмісії, Паси поручає „Пільот“, Львів Баторого 4. 12776) 0—30

СОВІСТНОГО інструктора потребую для троїх дітий 1 з III. кл. виділової, 1 з IV. кл. ґімн. 1 з II. кл. ґімн. Зголошення гр. кат. Ур. пар. в Турильчу п. Скала над Збручем. Наука від 1. вересня 1922. 262 2—3

УКРАЇНСЬКА урядничa родина прийме на мешкання дві паночки з нищих ґімн. або виділових кляс за харчі і доплату. Фортепян до ужитку. Зголошення до Адміністрації під С. С. 277 2—2

ПРИМІЩЕННЯ для двох учеників VIII. кл. не далеко головної ґімназії глядаю. Ласкаві зголошення з поданням услівій: о. Зиновій Маркевич Новосілки п. Гологори к. Золочева. 278 2—3

ГЛЯДАЮ лекції на селі з низших ґімназ. кляс. Адреса: Лев Целевич, Кути н. Черемошом, нотаріяльна канцелярія. 299 2—2

ЗЛЬОКАВТОВАНИЙ залізно-дорож. машиніст з укінченою III. кл. виділовою, школою промисловою допов., іспитований гайцер, слюсар так машиновий як і будівляний. Українець, глядає відповідного заняття. Ласкаві зголошення прошу слати на руки п. **Боюлка Володимир, Борислав** — „Silva Plana“. 288 2—2

ПОШУКУЄТЬСЯ від 1. вересня вправної учительки на село до науки 3-ех дівчат, одна з виділової школи, дві початкова наука. Зголошення з услівями на адресу о. Навроцький, Викторів, коло Галича. 286 2—2

ПОТРІБНИЙ ІНСТРУКТОР на село на цілий рік до ученика III. кл. ґімн. — Зголошення з услівями до управи школи в Чесниках п. Рогатин. 290 2—3

АКАДЕМІК, студент інжинерії, пошукує лекції. Ласкаві зголошення з чемности — Менцінський, Перемишль, аптика Засане. 282 2—2

ФІЛЬОЗОФКА, математичка глядає лекції на селі на цілий рік. Галя Калужняцька, Стефкова, п. Вільшаниця б. Устрик дол. 285 2—3

УКРАЇНСЬКА кравецька робітня прийме сейчас двох челядників. — Михайло Стець у Львові, вул. Траугута ч. 23. 280 2—4

ВПРАВНОГО інструктора для учеників з VII. і III. кл. ґімн. пошукує з 1. вереснем Заряд школи в Замочку п. Жовква. Услівя після умови. 254 4—4

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ВСІХ ЛІКАРСЬКИХ НАУК

Д-р Амброзій Юркевич

ординує в **ЗОЛОЧЕВІ** вул. Тернопільська 6., в домі Товариства ім. М. Шашкевича. 265 2—4

Нагода для Американців!

Над Золотою Липою в с. Жукові є до продажі водне право в силі 46 HP 2·30 м. спаду. Вже меле два провізоричні каміні. До цего належить мурований дім о чотирьох комнатах, морґ городу, 2 морґи сіножати. По довершенню купна сейчас контракт. До заліз. стації Гиновичі 1 км., до Бережан 6 км. шосою. Рефлектанти зволять оглядати особисто на місці. — К. Гриневич, Жуків п. Бережани. 308 1-1

Реальність у Краснім

25 морґів ґрунту з новими будинками, мурована хата о 4 покоях, поле обсіяне на продаж для Американців. Зголошуватися до Довгана, Львів, вул. Королевої Ядвиги 24. XXIV. 2—2

„Полотно“ Львів, Зіморовича 20.

XII. поручає: 8—15

полотна, цайґи, сукна, мотузяні виробі.

ДАХІВКУ ПАЛЕНУ, АСБЕСТОВО-ЦЕМЕНТОВИЙ ЛУПОК

„ЕТЕРНІТ“

ґонти, дахову папу, пісковану, спеціяльну, вапно, ґіпс — — і т. п. будівельні матеріяли кождої кількости — — сейчас доставляє

XX. 6—12 **Горшовскі і С-ка**

СКЛАД БУДІВЕЛЬНИХ МАТЕРІЯЛІВ

ЛЬВІВ, вул. БУЛЯРДА ч. 3. (бічна вул. Баторого).

ПЕЧІ І КУХНІ КАФЛЕВІ

ставить

старі, переставляє, направляє і чистить зі сажі, так в місці як і на провінції

ЮЛІЯН ОГЛІ

Львів, Руська ч. 1.

Українським інституціям значний опуст. 228 2—3

Драматичні твори

для аматорської театральної виставки має на складі: 267 1—3

:: „Всесвітня Бібліотека“ ::

Замовлення і грошеві посилки прохається слати на адресу:

Іван Калинович, ЗОЛОЧІВ.

НЕ ТРЕБА ТХАТИ ДО ЛЬВОВА на закупна!!!

Заснічене зерно це велика втрата для господарів! — Готовіть чисте зерно під осінні засіви і замовляйте зараз у фірми

А. ОКПИШ і С-ка

ЛЬВІВ, ВУЛ. ОСОЛІНСЬКИХ Ч. 15.

БАЙЦУ ПРОТИ СНІТІЮ („успулюм“ знаменитий заграничний виріб), пачка на тів кірця зерна коштує з оплатою почти Мп. 700. — СИНИЙ КАМІНЬ оден кґ. оплатно Мп. 1200 — Всілякі товари і артикули потрібні в домашньому господарстві висилаємо на замовлення оборотною почтою. Приймаємо замовлення на томасівку і суперфосфат також поодинокими міхами, та ваґоново каініт. — РІПА СТЕРНІВКА XXIV ціна торгова (около 4000 за кґ.) 4-4

ВУГЛЕВЕ БЮРО

306 **В. ТІҐЕР** 1—5

Львів, Пасаж Гавсмана 9.

приймає замовлення на горішношлеський і краєвий вуголь найліпшої якости по конкуренційних цінах з сейчасовою доставою.

ШКІРА

РИМАРСЬКА, ТАПІЦЕРСЬКА

ТРАНСМІСІЙНІ ПАСИ

лякер, антильопи для кокфекції, ріжні якости заграничних шкір найдешевше

310 у фірми 1—2

САЛЬОМОН ВІНТЕР

ЛЬВІВ, вул. Жовківська 5.

Конкурс.

„Сокіл-Батько“ у Львові розписує отсим конкурс на посаду концептового канцелярійного урядника обізнаного з орґанізаційними справами. Час праці та платня після умови. Подання з долученням відповідних документів та услівій вносити найдальше до дня 25. серпня ц. р. до Канцелярії „С.-Б.“ при вул. Руській ч. 20.

ЗА СТАРШИНУ „СОКОЛА-БАТЬКА“:

М. Заячківський вр. голова. **К. Єзерський** вр. справник.

274 2—3

Вулиця Кітлярська 6.

ЦЕНТРАЛЬНІ парня і ванни

ново зреконструовані та з комфортом на римський спосіб уряджені. 112 8—8

Відкрита щоденно осібно для жінок і мущин.

ЛЬВІВ, вулиця Кітлярська 6.

Вулиця Кітлярська 6.

Промислові заводи, консенси у властий на будову і урухомлення виробляє

ПАВЛО ДУРБАК цивільний ІНЖИНІР МЕХАНІК, заприсяжний судом знаток для машин і промислових заводів — **ЛЬВІВ, вулиця Чарнецького ч. 26.**

XXIV. **Поради в промислових справах.** 1—1

КІНОТЕАТРИ

КОПЕРНИК і УТІХА

висвітлюють від середи 9. серпня 1922. р. могучу сенсаційно-сальонову драму на 5. дій п. з.

Жертва непорозумінь

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма

З друкарні Спілки „Діло“

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL